

Hraní je lidské. S tímto sloganem provozovatelů hazardního průmyslu lze zcela souhlasit, avšak v úplně jiné souvislosti nežli s hraním hazardních her. Hra je nezbytnou

součástí zdravého vývoje lidského jedince. Děti se pomocí hry (např. s míčem) učí porozumět

našemu světu a i pro dospělé je hra (např. šachy) přirozenou součástí života. Nikoliv ovšem

hra hazardní, která se od ostatních odlišuje prvkem náhody, která pak zcela výhradně, nebo

z větší části, rozhoduje o výhře či prohře. Pravidlem bývá, že se hraje s penězi a o peníze.

Fenomén hazardní hry velmi přesně popsal francouzský filozof a matematik Blaise

Pascal (1623-1662): „Neočekáváme tak docela peníze, když hrajeme pro zábavu. Člověk

může zaplašit nudu trochou hry. Zkuste mu dát každé ráno peníze, které by jinak vyhrál

během dne, za podmínky, že nebude hrát. Zjistíte, že nebude ani trochu spokojen. Dalo by se

říct, že touží po radosti ze hry a ne z výhry. Potom ho tedy nechte hrát bez sázek o výhry,

bude mu to připadat nezajímavé a bude se nudit. Netouží tedy pouze po potěšení ze hry.

Potřebuje vzrušení, potřebuje se klamat představami, jak bude šťastný, až vyhraje, aby mohl

dosáhnout vzrušení, po němž touží, a probudit svou touhu, svůj hněv, svůj strach, aby dosáhl

tohoto vrcholu, tak jako se děti lekají obličejů, který samy začernily.“

Patologické hráčství uznala Americká psychiatrická asociace jako nemoc v roce 1980 a

zařadila ji do diagnostického a statistického manuálu psychiatrických poruch (DSM-III).

Světová zdravotnická organizace zavedla tento pojem do 10. revize klasifikace

psychiatrických nemocí (ICD-10) v roce 1991. U nás se diagnóza patologického hráčství

oficiálně používá od 1.1.1994.